

Nghi Vo
KAPLAN
DAĞDAN İNİNCE

–ŞARKI SÖYLEYEN TEPELER 2–

Çeviren
Çağlar Kök

ithaki

Bölüm 1

Taverna denilen yer, dağdan aşağı hızla inen rüzgârla güneye doğru eğilen bir balmumu kanvas çadırdan fazlası değildi. Derme çatma çadıra bakan kadının, dudağının üzerinde sivri uçlu kanatlar gibi şekillendirilmiş ince bir bıyığı vardı. Dışarıda mamutlu askerler tartışırken, Chih kadının aile tarihini not ediyordu.

“Baolin'deki Dong Ailesi'yle bir şekilde bağlantın olabilir mi?” diye sordu Chih. “Kıtık yıllarında bazı çocukları batıya yolladılar ve onlar Lord Kang'ın peşlerine takılmasıyla ilgili, bana anlattığınla aynı hikâyeyi anlatıyorlar.”

Dong Trinh adlı kadın kaşlarını çatıp başını iki yana salladı ve sonra omuz silkti.

“Belki de,” dedi. “Olsa olsa benim babamın ailesinin bağlantısı vardır. Gerçi onlar da çoğunlukla yürüyen köpeğin laneti tarafından yutuldu.”

“Bekle, yürüyen köpeğin laneti de ne—”

Chih sorusunu soramadan veya Trinh cevaplayamadan çadırın kapısı hızla açıldı ve içeri iki asker girdi. Yaşı

daha büyük olan Ha-jun, kuzeylilere göre daha uzun inceydi ve yüzüne kazınmış, kızınca kaşlarının arasında beliren kalıcı çizgiler vardı. Daha genç olanı, Si-yu daha kısa boyluydu, bedeni neredeyse dikdörtgen biçimindeydi. Kadının yüzü sahildeki çakıllar kadar düzdü ve küçük siyah gözleri cilalanmış pirinç aynalar kadar parlaktı. İki asker de uzun, koyun derisi paltolar, kürklü çizmeler ve dünyanın bu kısmında üniforma sayılan bol, ipek astarlı deri pantolonlar giyiyordu. Onları buranın yerlilerinden ayıran tek şey, paltolarının omuzlarına dikilmiş, kızıl-kahverengi, örgülü saç bukleleriydi.

“Pekâlâ,” dedi yaşça büyük asker. “Doğru olmadığını bile bile yeğenimin seni yukarıdaki geçide götürmesine izin vermeye karar verdim çünkü sen çoğu güneyliden farklı olarak düzgün giyinecek kadar akıllı görünüyorsun.”

“Chih'nin datula tohumu ikramı hiç fena değildi,” dedi Si-yu neşeyle ve Chih diplomatik bir hareketle küçük, siyah tohumlarla dolu kâğıttan paketi uzattı. Bunlar güneyde haşhaş kadar yaygındı ama karlı bölgenin yukarısında çok daha ender bulunurdu.

Ha-jun tohumları ondan alıp paltosunun cebine atıverdi sonra Si-yu'ya dönüp başını salladı.

“Pekâlâ. Yarına kadar gidip gelin, konaklama yerinin civarında oyalanmak yok, anladınız mı? Çok geçmeden tekrar yola koyulmamız gerek, özellikle de yolda ciddi bir fırtına varsa.”

Si-yu, amcasının geri adım atmasına somurttu ve sonra mızrağını alıp Chih'ye döndü.

“Ee, keşiş, gitmeye hazır mısınız?”

Chih o sırada keşişe pek benzemiyordu. Lacivert giy-

sileri sıkı bir rulo hâlinde, taşıdığı tek çantanın dibinde duruyordu. İçi koyun postu başlığının altında, normalde kazınmış kafası, dik dik çıkmış koyu renk saçlarla kaplıydı. Şarkı Söyleyen Tepeler, kıyafet ve mahrumiyet konularında diğer cemaatlerden çok daha az katıydı ama yine de Chih eve gitmeden önce bir berbere ihtiyaç duyacaktı.

“Her şey hazır. Hemen çıkıyor muyuz?”

“Hemen şimdi, hazırsan. Biraz bile şansımız varsa karanlığa kalmadan ilk konaklama yerine varabiliriz.”

Chih kuru ve insanın içini kemiren soğuğa çıkan Si-yu’yu takip etti ve istemsizce titredi. Rüzgâr iliklerine işliyordu ve tuhaf bir şekilde ağırlı ve uykulu hissetmesine sebep oluyordu. Paltosunun içine iyice gömüldü.

“Senin yanında kayıt tutan minik bir kuş olması gerekmiyor muydu?” diye sordu Si-yu, küçük, izbe kasabanın tek caddesinde ona yol gösterirken. Sınır boyunca serpiştirilmiş, buna benzer kasabalar çoktu, beş yıl önce buralarda altın keşfedildiğinde mantar gibi çoğalan küçük, çorak yerlerdi bunlar. Altın damarı üç yıl içinde zirve noktasına ulaşmıştı ve şimdi tüm bu bölgede tekinsiz bir şeyler vardı.

“Evet, neixin’im, Zekâ Küpü,” dedi Chih iç çekerek. “Şu anda yumurtalarının üzerinde oturuyor, zaten bu soğuk ona çok fazla gelirdi.”

Sessizce Zekâ Küpü’nün rahatı ve güvenliği için Bin El’e hızlıca bir dua etti. Şimdiki yolculuklarında neixin’in olağanüstü derecede iyi hafızasından mahrumlardı ne yazık ki ama olay bundan ibaret değildi. Zekâ Küpü’nün iğneleyici sözleri ve iyi öğütleri olmadan böyle ortalıkta kalmak düpedüz tuhaf geliyordu Chih’ye.

“Umarım yavruları büyüdüğünde yine benimle gelmek ister. Ben göreve başladığım günden bu yana hep beraberiz.”

“Göklerin Efendisi izin verirse,” dedi Si-yu, “Hep bir neixin’le tanışmak istemişimdir.”

Etrafı çitlerle çevrili bir otağa geldiler. Serseri birkaç taşa bile dayanacak güce sahip değilmiş gibi görünen, ahşap, ilkel bir yapıydı bu.

Dar çitlerin ötesinde...

Chih onları daha önce uzaktan görmüştü ve kuzey ülkelerinin uzun ve efsanelerle dolu tarihi düşünülürse, bunları Şarkı Söyleyen Tepeler için kayıt altına almaya pek de gerek yoktu; gerçi Chih yine de bunu yapacaktı.

Donmuş otlaktaki mamutlar daha düşük kalite cinslerdi: daha küçüktüler, ince bacaklıydılar ve İmparatorluk’a ait akrabalarından daha kısa hortumları vardı. Buradakiler çoğunlukla, kendilerini doğuya, uzaktaki kasabalardan birine getiren bir besiciye aittiler. Çoğunlukla kızıl-kahve tonlarındaydılar, bazısının ayakları beyazdı veya alınlarının üstündeki kıllarda biraz beyazlık vardı.

Chih’ye öyle görünüyordu ki bu hayvanlar çitlere karşı dostane bir lütufkârlık içindeydiler. Aralarından en küçüğü bile, eğer istese çitleri devirip geçebilirdi. Ama bunun yerine geri durarak, ayakta uyuklayarak ve arada gölgelikli yemliklerden yemleri ağızlarına götürerek uslu bir tavır sergilemeyi tercih ediyorlardı.

Elli yıldan daha uzun bir süre önce Anh İmparatorluğu’nun askerlerini yenenler, bunlardan biraz daha büyük, koyu ve pas rengine çalan bir kırmızı renge sahip İmparatorluk mamutlarıydı ancak işin geri kalan kısmını

bu daha küçük mamutlar yapmıştı, kafalarında dik duran küçük kulaklarıyla karlı savaş meydanlarında dörtünela koşarak ve öfkeyle bağırarak.

“Bunların etkileyici bir tarafı yok,” dedi Si-yu küçümser bir ifadeyle. “Hayranlığını Piluk’a sakla.”

İki kez ıslık çaldı ve diğerlerinden biraz daha küçük bir mamut hevesle küçük sürünün arasından ite kaka sıyrılıp Si-yu’nun açık kollarla beklediği yere yürüdü. Chih’nin gördüğü kadarıyla Piluk diğerlerinden daha koyu renkliydi, üzerinde hiçbir beyaz leke yoktu ve uzun kürkü uçlarda siyaha çalıyordu.

“İşte bu, benim bebeğim. Büyük Ho-shuh’nun dişi atalarından geliyor,” dedi Si-yu ve sanki onun sözlerini onaylarcasına Piluk’un hareketli hortumu ağır ve dostane bir tavırla inerek onun omuzlarına dolandı.

“Bunun ne anlama geldiğini bana yolda anlatabilirsin,” dedi Chih sırtarak. “Çok güzel bir hayvan.”

“Şşt, ona diğerlerinin önünde övgüde bulunma. Kıskanırlar ve sonra onları da övmeden hiçbir şey yaptıramazsın. Bir mamuta ancak onunla yalnızken ve kimse duymazken methiyeler düzebilirsin.”

“Bunu kayıtlarıma ekleyeceğim ve eve döndüğümde Şarkı Söyleyen Tepeler’de muhafaza edilen ciltlerde iki kez kopya edilmiş olacak. Bana söylediklerine çok dikkat etmelisin yoksa tarihe bir yalancı olarak geçersin,” dedi Chih eğlenerek.

“Yalan söyleyen kim? Haydi ama. Sana mamuta nasıl binilir onu göstereyim, o zaman kayıtlarında beni daha iyi bir şekilde göstermek zorunda kalırsın.”

Si-yu, Piluk’un üstüne o kadar çabuk bindi ki Chih

ilk başta Si-yu yukarı çıkabilmek için Piluk'un uzun kürkünde büyük tutamlara tutunmuş olmalı diye düşündü. Ancak daha yakından baktığında, Piluk'un ensesine yakın, eyerinden aşağı sarkan, biri uzun diğeri daha kısa deri halkalar olduğunu gördü.

“Elini daha kısa olana geçir, ayağını da uzun olana, evet, doğru, tam da böyle işte ve sonra itişi bekle.”

“Bir dakika, itiş nedir?”

Piluk ayağıyla, bu kadar büyük bir hayvan için kibar sayılacak bir tavırla geriye doğru bir tekme attı ve Chih aniden tüm vücuduyla itildiği için haykırdı. Piluk'un sık kürkünün içine yüzüstü kapaklanacaktı ki o sırada Si-yu Chih'yi omuzlarından tutmak için uzandı ve onu yukarı çekti.

“Sen ne kadar da güçlüsün?” diye sordu Chih şaşırarak ve Si-yu güldü.

“Hem de nasıl! Kaslarımı gösterirdim ama üstümdeki paltodan bir şey göremezsin zaten. Buraya otur, aynı benim gibi...”

Eyerin en başından dışarı doğru uzanan bir boynuz vardı, Si-yu bunun etrafına bacağına dolamıştı ve diğer bacağı da karşı tarafta aşağı uzanıyordu. Si-yu'nun arkasında kısa ikinci bir boynuz daha vardı. Chih acemi bir şekilde Si-yu'nun duruşunu taklit etti.

“Öbür türlü, kafasına göre hareket etmesini istemeyiz, değil mi?”

Geniş eyer Piluk'un şaşırıcı derecede dar olan ensesinden biraz uzakta, iki yanda omuzlarının üzerine gelecek şekilde yerleştirilmişti. İki bacağı yanlara açıp oturmanın yolu yoktu, bu yüzden kuzeyli süvarilerin hepsi

yan oturarak sürerdi mamutlarını. Chih iyice yerine yerleşti ve Si-yu kasaba sınırına kadar Piluk’u dürtmek için çelik uçlu mızrağını kullandı.

Derme çatma evlerin arasından ilerlerken Chih aralarında nasıl da büyük bir yükseklik farkı olduğuna şaşırırdı. İmparatorluk mamutuna binseler daha da yüksekte kalırlardı ama bu mamutta da kulübelerin tepeleri dizlerine geliyordu. Chih karnında bir gıcıklanma hissi hissediyordu.

“Kusacaksan öteki tarafta yap,” dedi Si-yu arkasına bakmadan. “Yoksa Piluk’u bu akşam sen temizler tararsın.”

“Kusmayacağım ama bana yine de onu nasıl tarayacağımı gösterebilirsin,” diye cevap verdi hemen Chih. “Ben iyiyim.”

Kasabadan ayrılıp geçide doğru giden yolu tırmanmaya başladıklarında Chih uyluklarının ve sırtının alt kısmının çoktan yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Si-yu ise sanki evinde bir minderde oturuyormuşçasına rahattı ama Chih’nin kasları da uzun yürüyüşlere daha çok alışıktı ve kendine karşı tamamen dürüst olursa, öküz arabalarının arkasında bedavadan gitmeye de...

Neyse, en azından Zekâ Küpü burada değil de benimle dalga geçemiyor.

Kihir Geçidi’nden ilerleyen yol dik ve genişti, her iki yanında sık kutupaltı ormanları vardı. Buralar iki şeye ev sahipliği yapardı: hayaletler –ki bu Chih’yi pek germiyordu– ve haydutlar – bu daha büyük bir sorundu. Chih kariyeri boyunca çok sayıda haydutla görüşmeler yapmıştı ama son zamanlarda geçim biraz daha zorlaşmıştı ve Chih

de risk almak istemiyordu. Ama zaten ne hayaletler ne de haydutlar bir mamutun üstünde giden iki insana sorun çıkarırdı ayrıca Chih daha önce hiç mamuta binmemişti. Fırsat ayağına gelmişken mamuta binmeyecekse Şarkı Söyleyen Tepeler keşişi olmanın ne anlamı vardı ki?

Biraz zaman geçince Chih'de yeni bir şey yapıyor olma hissi azaldı ama merakı azalmadı. Etrafındaki dünyayı izleyip Piluk'un demirden zillerinin çingırdamasını dinlerken ve Si-yu'nun arkasında kıvrılıp rüzgâra karşı son sürat giderken dizinde ve sırtının alt kısmında artmakta olan ağrıyı duymazdan geldi.

Öğlen civarı veya Chih'nin zayıf, gri ışıklara bakarak öğle olduğunu tahmin ettiği saatlerde, Si-yu sık çam ağaçlarının bulunduğu bir korunun gölgesinde Piluk'u durdurdu. Chih nihayet düz bir zemine ineceğine sevinmişti ama sonra Si-yu'nun mamutun bir yanından aşağı kayıverip yorgunluğunu belli eden bir "ah" sesiyle yere inmesini korkuyla izledi.

"Ben de bunu yapmak zorunda mıyım?" diye seslendi Chih ve Si-yu sırtı.

"Yemek yemek ve içmek istiyorsan, evet."

Chih'nin bunları yapması gerekiyordu bu yüzden derin bir nefes alarak bacaklarını sarkıtıp kendisini kenardan aşağı doğru itti ve Piluk'un omzunda kaydı. Dizleri kıvrık duruyordu ama tam da Si-yu'nun açık beklemekte olan kollarına doğru dönük bir şekilde yere indi.

"İşte bu kadar, aferin!" dedi Si-yu canlı bir ses tonuyla ve Chih inledi.

"Benimle çocukla konuşur gibi konuşabilirsin ama beni bırakma yeter."

Si-yu da itaatkârlıkla Chih'yi ağaçların arkasında korunaklı bir alana doğru güreşir gibi yuvarladı. Neyse ki Chih kendi kendine dini temizliğini yapabilmek için bacalarını yeterince güçlendirmişti. Sonra balmumuyla kaplı bir muşambanın üzerinde bacalarını neredeyse kusursuzca iki yana açarak esneme hareketlerine başlayan Si-yu'nun olduğu yere döndü.

“Benim de bunu yapmam gerekiyor mu?”

“İyi gelir.”

Chih düşmeden yere inmeyi başarmıştı, eyerin oradaki boynuzun etrafında kıvrıldığı dizine ağrı saplamıyor, içine kadar işliyordu. Chih, Si-yu kadar esnek değil ama iyi idare ettiğini düşünüyordu, ta ki asker tam arkasını dönüp çantasını öne doğru çekene kadar. Chih muşambanın üstünde rahatça bacalarını açarken iç çekti ve Si-yu'nun kendisine verdiği küçük paketi aldı.

“Bu kadar esnek hâle gelmen ne kadar zamanını aldı?” diye sordu, paketin içindeki dövülmüş kuru geyik eti parçalarını didiklerken.

“Sadece çocukluğumdan bu yana esnek kaldım, o kadar. Ailem Meidan'ın zamanından bu yana kolordu da.”

“Bu bahsettiğin Xun Hanedanı zamanıydı, değil mi?”

Si-yu omuz silkti.

“Anh krallarından geri doğru saymayız biz,” dedi ki birle. “İki yüz yıl kadar önce.”

Sadece altmış yıl öncesine kadar elbette Anh sistemine göre sayı sayıyorlardı, güneyliler savunmada hezimete uğradığı ve kuzeyli mamutlar dağ geçitlerine saldırdığı zaman. Anh, kuzeylileri kendi hesap yöntemlerini kul-

lanmaya zorlamıştı ve sadece kısa süre sonra kuzey buna dair her şeyi unutmuştu.

Chih konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Aksine merak içinde başını yana eğerek baktı.

“Kolorduda olmak için epey uzun bir zaman bu, değil mi?”

“Çok,” dedi Si-yu keyifle.

“Ve... ne bileyim... saray görevlisi ya da hâkim veya âlim falan olmaya heveslenmedin mi?”

Si-yu fikri küçümsercesine burnundan soluk verdi.

“Nesin sen? Ingrusk’tan gelen bir casus falan mı? Neden onlara hevesleneyim ki, Piluk’um ve doğurduğu ilk kızı varken?”

Mamut kolordusu meşhurdu ve bu yüzden –diğer sebeplere ek olarak– herhangi bir devlet sınavına girmeleri ya da yerel yönetim yetkilisi ötesinde başka bir konumda çalışmaları yasaktı, ta ki üç nesil boyunca kolorduda geniş ailenin herhangi bir üyesi kalmayana dek. Kuzey ülkelerinde mamutla yapılan suikastlar ilginç bir geçmişe sahipti ama kimsenin tekrar tekrar anlatmaya değdiğini düşünmediği bir tür tarihi bu.

Sonunda Si-yu şaşırtıcı bir kolaylıkla ayağa kalktı ve Chih’ye de kalkması için elini uzattı. Piluk’un yanı sıra yürürlerken Si-yu bir an için Chih’ye döndü.

“Bir dakika, senin vejetaryen olman gerekmiyor mu? Tüm güneyli keşişler...”

“Ah, Şarkı Söyleyen Tepeler bu konuda çok katı değildir,” dedi Chih zor anlaşılır bir sesle. “Ve biz, bize uzatılan yardımı, bulduğumuz yerde alırız. İçten gelen bir yardımı geri çevirmek cemaatinin sınırlamalarını bir an

için kenara koymaktan çok daha kötüdür. Bana böyle öğretili.”

“Pekâlâ, biraz kurutulmuş, tuzlu likenim var...”

“Eti severim ve beni durdurabilecek kişilerden epey uzaktayım,” dedi Chih açık açık. Si-yu ise sırttı.

“Bunu aklımda tutarım.”

Chih eyerin halkasına uzanırken inledi ama sadece Si-yu’dan gelen ufak bir kıkırdamayla eyere tekrar binmeyi başardı, böylece bunu bir zafer olarak kabul etmeye karar verdi.

Rüzgâr Chih’nin koyun yünü paltosunun yüksek boyununun üzerinde kalan yüzünü, çıplak cildini ısıırıyordu âdeta. İnsanı yoran cinsten bir soğuktu bu ve güneş çam ağaçlarının ardında battığı vakit, artık eyerin üstünde yorgun düşmüşlerdi. Si-yu Chih’yi eyere bağlamayı teklif etmişti ama Chih başını iki yana sallamıştı. Bağlanma fikrinden hoşlanmamıştı ve Si-yu izin verse zemin düşmek için çok uzakta değildi.

Gökyüzü kararırken rüzgârın kuvveti ve melaneti iyice arttı, şimdi giysilerinin dikişlerinin içine bile hızlıca giriyor gibiydi. Bu bozkır soğğunun yol açtığı hezeyanı düşündü kısa bir anlığına, hayalet yanmalardan kurtulmak için soyunmaya başlamaya yol açabilecek tipte bir histi. Göz ucuyla, kısa ışık huzmeleri görmeye başladı, hemen yok olmadan önce ateşten çıkan kıvılcımlar gibi parlıyorlardı.

“Burada ateşböcekleri var mıdır?”

“Ne?”

“Küçük böcekler. Uçarken ışık saçarlar hani.”

“Hayır ama bir bebek hayalet görmüş olabilirsin.

Ağaçların arasında küçük ateşler gibi parlarlar sonra havaya kalkar ve yıldızlar tarafından yeniverirler.”

“Onlar...”

“İşte, orada! Yukarıda!”

Kar büyük oranda durmuştu ama bir an için Chih, Si-yu'nun neyden bahsettiğini anlayamadı. Sonra konaklama yerinin eğimli çatısını ve sahip olduğu tek, yağlı kâğıttan pencerede parlayan fenerin ışığını gördü.

Piluk sanki binicisinin heyecanını anlamıştı, bir homurtu çıkardı ve hızla yukarı doğru yol almaya başladı.

“Genellikle bu saatte Bao-so'nun nöbeti olur,” diye açıkladı Si-yu. “Kendisi annemin bir arkadaşıdır, dizleri çalışmaz hâle gelene dek kolorduda mamuta binerdi. Onu seveceksin.”

Chih tam onu seveceğinden emin olacağını söyleyecekti ki, önce sol, sonra sağ tarafından alçak ve gök gürültüsü gibi bir homurtu yükseldi. Arkalarından, derin ve pürüzlü bir hırıltı duyuldu birden, fiziki dünyayla ruhların dünyası arasındaki gergin ve hasarlı deriyi yırtar gibi. Si-yu küfrederken Piluk da böğürdü.

Sanki sürdükleri mamut dünyanın ta kendisiydi de altlarındaki dünya korkuyla tamamen hareketsiz kalmıştı.

Sonra Si-yu'nun mızrağı Piluk'un yanına sertçe çarptı ve mamut ileri atıldı.

Bölüm 2

“Sıkı tutun, düşersen senin için geri gelmem!” diye kükredi Si-yu ve Chih kollarını çaresizce Si-yu’nun beline dolayarak arkasında iyice sindi. Bacakları eyere sıkı sıkı tutunmaktan dolayı ağrıyordu artık. Kayışla bağlanmayı reddettiği için pişman olmuştu.

Orada her ne varsa...

“Kaplan,” dedi Si-yu tekrar tekrar. “Kaplan, kaplan, kaplan...”

Chih önce bir tarafta, sonra diğer yanda mat turuncu çizgiler görünce fark etti ki birden fazla kaplan vardı.

Bunlar sürü hayvanı değil, birlikte avlanmazlar, diye düşünmeye fırsat buldu ve sonra Piluk konaklama yerine doğru son etaba ulaştı.

“Şurada bir ahır var, kendimizi içeri atabiliriz ve Bao-so...”

Chih mola yerinin ötesinde ahırın eğimli çatısını görebiliyordu ama bu ikisinin arasında bir figür vardı – hayır hayır, iki figür vardı, yerde, bir müddet sonra fark etmişti bunu.

Sirtüstü yatan figür Bao-so idi, koyun derisi paltosunun başlığı yüzünden suratı tam görünmüyordu, kendini korumak ister gibi kolları iki yana açılmış yatıyordu. Tıknaz, çıplak bir kadın onun üzerine eğilmiş, olağan bir sahiplik hissiyle kolunu adamın üst bedenine sarmıştı. Isıran soğuğa bağışık görünüyordu. Bao-so'nun eli seyirdi ve kadın eline uzandı, onu tutmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Chih korkuyla donakaldı ama Si-yu sadece Piluk'a bir kez daha sertçe vurarak bir çılgılla tekrar ileri atılmasını sağladı. Mamutun hızı ağırdı ama âdeta bir dağ yerinden kımıldamaya başlamış gibiydi. Eğer bu hayvan sana doğru geliyorsa ne hızda geldiğine bakmazsın ve görünüşe göre çıplak kadın da böyle düşündü çünkü iki adımda uzaklaşmış ve gölgelere karışmıştı bile.

Chih, Si-yu mamutun yanından kendini sarkıtıp beynini patlatmak için kendini yola attığında bir feryat kopardı ama sonra fark etti ki Si-yu'nun botunun tabanına bakıyor, Si-yu'nun bedeninin geri kalanı da eyerin kenarından sarkıyordu. Si-yu'nun ayağı eyerden sarkan deri halkalardan birine geçmiş hâldeydi, halka onu sabit tutmaya çalışırken esnedi.

Chih'ye göre o an epey uzadı sanki ve Chih'nin almış olduğu eğitim onun Si-yu'nun botlarının tabanının bir zamanlar yeşile boyanmış rengi soluk ipliklerle dikilmiş olduğunu fark etmesini sağladı. Sonra uzanıp bakınca gördü ki Si-yu yerdeki adamı kavramış, Piluk'a bağırarak bir emir verirken elinden geldiğince dayanmaya çalışıyor. Mamutun başı birden döndü, hortumu arkaya doğru hızla geldi ve kaslı hortum Si-yu'yu kavrayınca Chih irkildi.

Bir an için bu darbe Si-yu'yu ve taşıdığı yükü alıp uçurmuş gibi göründü ama sonra Chih gördü ki bu hareket Si-yu'nun tekrar yerine oturmasına ve tamamen hareketsiz hâldeki adamı da kendisiyle birlikte sürüklemesine yardımcı olmuştu.

“Tut onu!” diye haykırdı Si-yu. “Keşiş! Bana yardım et!”

Bu ses Chih'yi daldığı yerden çıkardı. Si-yu'nun, şaşırtıcı derecede hafif adamı çekmesine yardım etti, bu bir adamdan ziyade koyun derisine sarılmış bir demet ince ağaç dalıydı sanki. Bir şekilde adam yüzükoyun Chih'nin kucağına düştü. Adam kendinde olsaydı eyerdeki boynuz karnına batınca canı epey yanardı ama kendinde değildi. Ve sonra Si-yu, Piluk'u ahıra yolladı. Mamut oraya giderken yolda böğürüp durdu.

Piluk, Chih'nin altında titriyor ve sallanıyordu, kafasını bir yandan diğer yana sallarken Chih yüzünü buruşturdu, alacakaranlığı dolduran tüm bu böğürtülere dayanmaya çalıştı. Parmakları Si-yu'nun kurtardığı adama asılmaktan ağrıyordu ama Chih elinden geldiğince dayandı. Düşemezdi.

Ahır gedikli kütüklerden yapılmış dev bir yapıydı, bir tarafı açıktı. Piluk'un boş yer kalacak şekilde sığabilmesi için yeterince büyük, Chih'nin ve Si-yu'nun mamutun üstündeyken biraz eğilerek girebilmelerine yetecek kadar da yüksekti. Oraya vardıklarında Piluk kulakları iki tarafa açılmış, öfkeyle bağırırken çok büyük bir hızla hareket ediyordu.

Bir an için Chih karanlıkta parlayan yuvarlak gözlerle karşılaştı sonra bir kaplanın, piton kadar yere yakın

durup Piluk'un geniş ayaklarına basmamak için dikkatle ilerleyerek ahırdan hızla çıktığını gördü.

"Piluk'a ya da başka bir mamuta doğrudan saldırmazlar," dedi Si-yu. "Cesaret edemezler. Yanımızda iki asker daha olsaydı bildircin yumurtaları kadar güvende olurduk. Amcam ve onun Nashi'si bile yeterdi bize."

Kısa bir emir cümlesi Piluk'un kayda değer bir hız ve çabuklukla dönmesini sağladı, öyle hızla döndü ki üzerindeki demir ziller şingirdadı ve uzun kürkü savruldu. Si-yu'dan biraz daha uzun olan Chih yeterince hızlı bir şekilde eğilmediği için bir çatı kirişine çarptı. Şakağına korkunç bir acı hücum etti, ardından sadece soğuk ve ıslaklık ile dayanabileceği kadar dayanma kararlılığı hissetti.

Bir an sonra her yer sakindi, ahırın önündeki dünya boş ve sessizdi. Bir sıvacı kuşunun yumuşak, çığlık gibi ötüşü alacakaranlığa tuhaf bir şekilde normal bir hava veriyordu ve Chih panik hissini yutkunarak bastırdı.

Elbette normal. Kaplanlar her gece yemek yerler, öyle değil mi?

Si-yu bir an bekledi ve onları tehdit edecek bir kaplan görmeyince başını salladı. Öne doğru eğildi, öyle bir uzandı ki Chih her şeye rağmen Si-yu'nun düşebileceğini düşündü. Si-yu, Piluk'un kulağını tutarak ona bir şeyler fısıldadı.

Chih'nin altındaki dünya sarsıldıkça, parmakları refleks sonucu Bao-so'nun paltosuna sarıldı ama aslında sadece Piluk yere yerleşiyordu, önce arka ayaklarının üzerine oturdu, sonra dizlerini kırarak uzattı, böylece yuvarlak ayakları yere dümdüz bastı.